

Peter Øvig citerer i *Jeg er, hvad jeg husker* psykiateren Pascal Sienaert for at mene, at elektrochok helt op i vores tid stadig bruges som metafor for alt, hvad der er ondt i psykiatrien.

Øvig bruger bogens 302 sider på at undersøge elektrochokkets historie, virkninger og bivirkninger, efter at han i 2019 blev helbredt for en psykotisk depression, på det han selv kalder for mirakuløs vis efter kortere behandling med elektrochok.

I bogen blandes historien om forfatterens sygdomshistorie samt mirakuløse helbredelse med historien om Pernille Frandsen, som ikke fik virkning men blot antaget bivirkning ved elektrochok.

Disses to skæbner rammes ind af en dokumentarisk udforskning af elektrochokkets historie. Fra den tilfældige opdagelse at epilepsi hos depressive og skizofrene kunne bedre sindssygdommene til nutidens videnskabelige anvendelse af elektrochok. I bogen behandles også CIA's overvejelser af/og brug af hjernevask, Scientologys lobbyisme mod elektrochok og flere andre overraskende drejninger i elektrochokkets historie. Hvert kapitel leder frem til det næste og nye udforskninger i Øvigs fortælling.

Jeg formoder, at Øvig med sin bog vil give et nuanceret billede af elektrochokket og psykiatri i bredere forstand. Øvig, som har været en del af antipsykiatribevægelsen, har nu "skiftet side." Bogen opleves særligt vedkommende, idet den er viklet ind i forfatterens egen historie og hukommelse eller mangel på samme, samt hvordan han forholder sig som forfatter til, at hans kognitive funktioner er påvirkede. Det får læseren indblik i, i løbet af bogen, hvor Øvig beskriver, hvordan hans liv og identitet er påvirket, fordi der er episoder fra hans liv, som han ikke husker, og som han selv skriver – kan han ikke huske, hvad han har glemt.

Personligt mener jeg, at bogen er et stærk dokumentarisk indspark i litteraturen om depression og psykiatrisk behandling. Dens styrker er navnlig, at Øvigs egen historie og relationer indgår som en retningsgiver, ift. hvad Øvig undersøger i bogen. Man mærker tydeligt, at der er meget på spil for Øvig, og denne ømhed skærper interessen for at læse om fx forfatterne Ernest Hemingways og Sylvia Plaths depressioner, og hvordan deres liv og virke blev påvirket.

Man følger også Øvig ud i parken en sommerdag, hvor han samtaler om, hvordan Kamilla Miskowiak undersøger kognitive udfordringer og arbejder på til stadighed at kunne udvikle nye tests, så vi kan vide endnu mere om noget af det fundamentale, der gør os til os – vores erindring om vores eget liv. Bogen er på en gang oplysende og skaber eftertænkning. Tænk hvis vi ikke kunne huske de mest skelsættende begivenheder i vores liv? Hvis bryllup, fødsler, dimissioner samt andre større og mindre begivenheder forsvandt i en tåge?

Personligt drages jeg mest, af den personlige fortælling i bogen, og den står meget stærkt. Omvendt kan kapitler i midten, hvor samtaler med diverse, store bevaers, personligheder i psykiatrien på det nærmeste er transskriberet fremstå mere tørre og distancerede, idet de i mindre grad har Øvigs metarefleksioner. Denne selvstændige fortsættelse til "Min mor var besat" er lidt mindre velskrevet, mener jeg.

Bogen giver et personligt bud på, hvordan en behandling i psykiatrien kan have påvirkning på en patients levede liv, længe efter at behandlingen er slut. Jeg forestiller mig, at man kan have gavn af at læse bogen, hvis man er interesseret i en personlig historie om depression og mødet med psykiatrien samt en rørende beskrivelse af, hvordan tabet af kognitive funktioner har betydning for liv og virke.

Anmeldt af Anne-Sofie Fredslund, Psykolog